

La justícia i la creació artística

¿Qui ha de tancar la boca?

Algunes actuacions judicials sobre qüestions que afecten la llibertat d'expressió són un despropòsit

JOAN
Ridao

Audiència Nacional ve de jutjar el raper **Valtonyc** per suposades calúmnies i injúries a la Corona i per enaltiment del terrorisme i humiliació a les seves víctimes com a autor de cançons en què s'afirma «*el rey tiene una cita en la plaza del pueblo, una sogra en el cuello*» o «*pierdo los papeles y en cuarteles grito gora ETA*». La fiscalia ha sol·licitat un total d'11 anys de presó a un acusat que ha argumentat que les seves lletres estan plenes de metàfores, cosa plausible atenent a la seva condició de músic i poeta.

Per una altra part, el Tribunal Suprem acaba de condemnar a un any de presó **César Strawberry** per enaltiment del terrorisme, per fer acudits negres (alguns d'arxiconeguts) sobre **Carrero Blanco**, el mateix dia, per cert, que la neta d'aquest successor del dictador **Franco** va publicar una carta (*Enaltiment del mal gust*) on, a més d'exculpar el cantant de Def con Dos, denuncia l'excés de zel de la justícia per protegir els que no se senten atacats. És de suposar, doncs,

que el Suprem es pren seriosament l'humor satíric sobre la mort d'un governant de la dictadura. I, el que és pitjor, que també donaria crèdit a **Strawberry** quan afirma en els seus tuits que pensa enviar un «*tortell bomba*» a la Zarzuela per Nadal o que somia amb un nou segrest d'**Ortega Lara**.

El judici a **Valtonyc** i la condemna a **Strawberry** no fan més que culminar una carrera de despropòsits judicials que prescindeixen deliberadament del context dels missatges o de la condició artística dels seus autors, per reprovables que siguin, a més que es vinculen a una delirant

No sembla que l'apologia del nazisme es mesuri amb la mateixa vara que certes sàtires polítiques

temptativa de desestabilitzar l'Estat. Com diu un manifest promogut per 200 professors de Dret Penal, resulta difícil explicar fora de les nostres fronteres que s'empresoni com a terroristes «artistes de carrer, músics, regidors o altres ciutadans pels seus teatrets, les seves cançons o els seus acudits». En el sentit que són

persones sense cap mena de connexió amb organitzacions terroristes o inexistents (GRAPO) o inoperants (ETA), a més que no persegueixen (i encara menys aconseguen) subvertir de forma violenta el règim democràtic. No en va, com asseverava recentment el jutge **Joaquim Bosch**, un percentatge significativament elevat del terrorisme que avui dia investiga l'Audiència Nacional no són atemptats sinó tuits i acudits de mal gust.

És cert que, com va raonar el Suprem en la sentència de **Strawberry**, a la xarxa hi ha missatges que «alimenten el discurs de l'odi» o que «legitimen el terrorisme com a fórmula de solució dels conflictes socials». I hi afegeixo: també hi ha molt de gall pel món per dir tonteries que en ocasions es magnifiquen com a tribut a la modernitat i a la impunitat que facilita l'anomiat de les xarxes. Però també ho és que molta apologia del franquisme o del nazisme, del maltractament a les dones i de la xenofòbia no es persegueix. No sembla que en aquests casos es mesuri la llibertat d'expressió (ini de creació artística) amb la mateixa vara que alguns sàtires polítiques, amb més bon gust o menys. ≡

Professor de Dret Constitucional (UB).

LEONARD BEARD

La creu del progrés tecnològic

L'avanç imparabile de l'estupidesa

Igual que altres grans invents, internet s'usa també per fer el mal o incórrer en la imbecilitat

RAMÓN
De España

Cada vegada que **Kim Kardashian** penja a Instagram una nova foto del seu cul, ens fa a tots una mica més idiotes, encara que cal dir en descàrrec seu que, almenys, el material que ofereix pot ser de cert interès. Res a veure amb el *youtuber* anomenat **Reset**, que li donava a un captaire galetes fàrcides de pasta dentífrica per riure's dels seus recargolaments, que pujava a la xarxa per a alegria d'altres llumeneres. Definitivament, les xarxes socials contribueixen de forma molt notable a l'estupidesa que sembla estendre's per tot arreu en l'època miserable que ens ha tocat viure. I encara que soc conscient que

la denúncia de la idiotesa circumdant s'ha donat en èpoques anteriors, l'actual ofereix mostres indubtables que no anem pel millor dels camins: el cul de **Kim** o el gracioset de la pasta de dents resulta gairebé irrellevant en comparació amb cims de l'estupidesa contemporània com el *brexít* o el triomf de **Donald Trump**, però les petites coses, com ens recordava fa anys el Capità Enciam de TV-3, són poderoses.

Forma part de la condició humana, temo, que tot gran invent acabi sent utilitzat per fer el mal o incórrer en la imbecilitat. És el que ha passat amb internet, que a més a més de per a moltes coses bones també serveix per a l'intercanvi d'arxius pedòfils o per potenciar modes ximpls. Penso en dues de les més recents, les anomenades *mannequin challenge* i *dead pose challenge*, en la línia de la galleda d'aigua freda que la gent es tirava per sobre fa uns anys per contribuir a ja no recordo què. La primera

consisteix a estar-se quiet com un pal mentre et graven, i com més gent hi hagi, millor; la segona va de fer-se el mort, i algunes mostres estan molt aconseguides, com la foto ja cèlebre dels dos penjats. La pregunta és: ¿per què triomfen aquestes xorrades? ¿Per què s'hi apunta la gent en

¿Per què s'apunta la gent a xorrades com les 'mannequin challenge', que fan perdre el temps?

lloc de descartar-les com a bestieses amb les quals es perd i es fa perdre el temps?

Aquestes absurdes *challenges* estan en la línia de les famoses *flaixmobs*, consistents a reunir, per posar un exemple igualment idiota, 40.000 persones a la plaça Roja de Moscou a cantar *Wake me up before you go, go*

amb una coreografia dissenyada per a l'ocasió. I si es pot entrar al *Llibre Guinness dels Rècords*, que és una altra colossal aportació a la tonteria mundial, encara millor.

¿I què em diuen del Dia sense Pantalons? Cada any veiem en els telediaris un munt de gent que puja al metro en roba interior perquè, segons sembla, és una cosa divertidíssima que, a més, es pot gravar i, ho han encertat, pujar a les xarxes socials, perquè els seus participants puguin comparar els seus respectius calçotets i deduir si han arrasat o si s'hi hauran de mirar una mica més l'any que ve.

Ja sé que el *brexít*, **Donald Trump** o les proves nuclears de **Kim Jong-un** són molt més preocupants que les bestieses aquí registrades, però jo crec que totes aquestes gotes malaies contribueixen a fer que avui siguem més tontos que ahir, però menys que demà. ≡

Periodista.

La clau

La casta de Podem

ENRIC
Hernández
DIRECTOR

l'esquerra espanyola no vivia emocions tan fortes des del *sorpasso* del PSOE al PCE als anys 70. La crisi internacional i l'adotzenament de la socialdemocràcia, del qual Espanya no es va poder alliberar, van fer esclatar la indignació i van adobar el terreny perquè germinessin Podem i les seves confluències. El postcomunisme transvestit després de la caiguda del Mur se sotmetia per fi a un tractament *antiaging* i, esborrant-se les arrugues de classe, encoratjava una revolució cívica i transversal. L'assalt al Palau d'Hivern seria aquesta vegada a cop de tuit i no a ganivetades, que cent anys no passen en va.

Podem va ser una glopada d'aire fresc per a joves desencantats, persones en la quarantena ideològitzades i gent gran nostàlgica d'una revolta antifranquista que només en la seva imaginació va existir. Però l'*assalt als cels* de **Pablo Iglesias** es va quedar en lleu sobresalt. El *govern de les esquerres*, en pinça amb **Mariano Rajoy**. L'opa a IU, en joc de suma zero. I la decapitació de **Pedro Sánchez** al PSOE, en pírric trofeu de caça a penjar a les habitacions del servei, mentre els senyors disfrutaven de la caça major.

NECESSÀRIAMENT haurien de deixar ferides dos anys de guerra entre les esquerres i en el seu si, per a satisfacció de la dreta. Diferències, les que separen **Iglesias** i **Íñigo Errejón**, no només personalistes, ja que tots dos discrepen sobre el moll de la qüestió: ¿És més útil un Podem atrinxerat contra el sistema o mimetitzat amb ell per canviar-lo des de dins? ¿Revolució bolxevic o entrisme trotskista? ¿Prendre el poder a l'assalt o per seducció, amb complicitat socialista?

Iglesias i els seus ho tenen clar, i malgrat la seva promesa d'apoderar la ciutadania refusen compartir el poder amb la dissidència. El cesarisme emergeix a Podem en forma de casta: «els de dalt» es valen de desafiaments, purgues internes i campanyes de fustigació a les xarxes per aixafar **Errejón** i «els de baix». A les portes del duel d'OK Vistalegre, cinc milions de votants tenen raons sobrades per sentir-se decebuts. Envelleix tan veloçment la nova política que fins i tot rejoveix la vella. ≡

@Enric_Hernandez